

---

# Høsttanker

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

---

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

# Indhold

Høsttanker

4

# Høsttanker

# Høsttanker

Høsttanker

Af Kaj Munk

Nationaltidende, d.9.8.1936[1]

Hen over Øernes bugnende Agre og over de opdyrkede Heders tyndtbesatte, men vældige Arealer svinger nu Selvbinderen sine moderne Møllevinger. Men den forsigtige Vestjyde har regnet ud, at et Apparat, der kan slaa Hø, maa ogsaa kunne meje Korn, og saa entrer han da sin Slaamaskine og tager et Riveskaft i Haanden og lader *det* gøre det ud for Aflæggermekanismen. Og Mor og den store Pige, 11 Aar gammel og ældst af 8, gør det ud for Selvbindermekanismen, og den næstældste paa 10 Aar bliver hjemme og gør det ud for Mor. Liv og glade Dage. Bare Høet nede i Engene falder en Smule i Staver. Det staar endnu tildels paa Roden og bliver helt hvidt i Toppen af Mismod over, at den kære Slaamaskine saadan kan finde paa at svigte det for et mere velhavende Parti. Men Slaamaskinen brummer fornøjet og pirker til de kildne Korn og trøster Græsset med, at ”dette her det varer saamænd ikke saa længe, og saa vender jeg tilbage til dig.”

Man bøjer sig og løfter paa de haandbundne Neg. Og maa smile baade til Hanne og hendes Mor. For denne her Façon at binde Korn paa er nu alligevel den rigtige. Den har Aartusinders Hævd. Og den skaber de lette og luftige Neg, som Vind og Sol ordentlig kan gennemtørre, og som springer fra Forken gennem Luften op paa Læsset saa gesvindt som - ja, som Pigen danser ved Høstgildet. Og *nogen* Piger er løsere i det end andre, og saa er der de slanke, og saa er der de buttede. Selvbinderens Neg de er stive og stramme og syrlige og ens. De er lavet paa Maskine, men de haandbundne Neg - ja, det er ligefrem en hellig Ceremoni med deres Tilblivelse, hør nu her, Københavnerne, hvordan det gaar til. Se, nu gaar Høstkarlen ud med sin Le eller altsaa kører ud med sin Slaamaskine, og snart ligger saa et Skaar Korn paa Valen i en lang lige Streg. Og saa kommer Pigen, der skal binde. I gamle Dage da kunde - nej, nej, det fører for langt, det gemmer vi til en anden Gang. Men altsaa: Pigen med sin Rive. Og Riven den samler Kornet sammen og giver det to Klap, og Mennesket bøjer sig og griber i Dyngen, løfter nogle Straa, fletter dem behændigt til et kunstfærdigt Baand, bøjer sig atter, slaar Armene om Kornet, knuger det ind til sig, til Bryst og til Mund, slaar Baandet om det, bøjer sig atter, føjer Enderne sammen til en fiks lille Knude, Stopper Vedhængen ind, lader Neget springe til Side med et rask lille Hop og er selv i et Hop ved det næste. Naar Færingerne gaar til Alters, bukker Mændene, nejer Kvinderne 3 Gange for Sakramentet. Inden Amerika voldtog Europa, blev alt det danske Korn, det daglige Brød, hilst med 3 Bøjninger som Høstens hellige, inden det kørtes i Lade. Ja, hilst med Bøjninger og krystet i Favn og svunget i Luften.

Men nu gaar det for det meste med Maskine. Mekanisk og uceremonielt. Selv Landsbybørn ved daarligt nok længere, hvad en Le er for noget. Den er snart saa forhistorisk som et Timeglas. Vi maa have døbt Manden med Leen om; han er ikke tidssvarende; det gaar for langsomt; der kan overkommes meget mere med andre Metoder. Spørg bare i Spanien.

Kaj Munk